

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Wallace

A tengerszemű lány

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Wallace, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 627. eredeti címe: *The Man Behind the Mask* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 627. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-164-5

• *Kép*: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail-cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Már megint a főnöködről írnak!

A népszerű magazin nagy lendülettel landolt Delilah St. Germain íróasztalán, szétzilálva a katonás rendben sorakozó irathalmokat.

– Az ég szerelmére, nem tudnál vigyázni? Nemrég szortíroztam a papírokat. Én ugyanis, veled ellentétben, dolgozni járok ide – jegyezte meg a lány epésen.

– Még csak fél nyolc van, egy lélek sincs itt rajtunk kívül – mondta Chloe Abrams.

Elvett két széket a szomszédos íróasztal mellől, és kényelmesen elhelyezkedett az egyikben.

– Kávét is hoztunk – fűzte hozzá Larissa Boyd.

Delilah kezébe nyomott egy papírpooharat, majd lerogyott a Chloe melletti székre. Delilah hálásan sóhajtott, majd nagyot kortyolt a gőzölgően forró kávéból.

– Fogalmatok sincs, mekkora szükségem volt erre. Angyali teremtések vagytok, közti szépen.

– Alig láttunk, mióta ezen a nagy prezentáción dolgozol. Elkészültél már vele?

– A Bartlett Brewery számára készült anyagról beszélsz? Azzal kész vagyok, cserébe viszont úszom az összes többi munkával. Milyen forró és erős ez a kávé! Tényleg életet mentettetek! – mondta Delilah, és a barátnőire mosolygott.

Nem ez volt az első alkalom, hogy a két lány kiállt mellette. A neves New York-i reklámügynökség, a CMT Worldwide továbbképzésén ismerték meg egymást, s attól kezdve elválaszthatatlanok voltak. Larissa és Chloe segítségével nélkül sokkal nehezebben szokta volna meg a nagyvárosi életet.

– Ezért vannak a barátok. Mégis, mióta vagy már bent? – érdeklődött Chloe.

– Nem olyan régen... Talán egy órája.

– Az ember más módon is elkápráztathatja a főnökét, nem kell mindig az irodában kuksolnia. Például vehetne magának egy új ruhát, és...

– Nana, erről szó sincs! – tiltakozott Delilah, bár Chloe nem is járt olyan messze az igazságtól.

– De ma ti is korábban jöttetek be.

– Hát, én csak az esküvőt akarom szervezni. Ilyenkor még olyan áldásos nyugalom van itt. Otthon nem férek az internethez, mert Tom kisajátította a számítógépet – magyarázta Larissa.

– Ma választom ki a koszorúslányok ruháját.

– Én meg nyugodtan akartam kávézni, mielőtt beindul a reggeli roham – mondta Chloe.

– Aha. Így zavartalanul flörtölhettél a kávéfőző sráccal... – viccelődött Larissa.

Delilah közben fejcsóválva fellapozta a magazint. Gyorsan megtalálta, amit keresett: a fotót, melyen Simon Cartwright szorosán átkarol egy igencsak látványos szőkeséget.

Chloe is az újságra pillantott.

– Ez Fianna Smythe, ugye? Vele már elé régóta együtt van, ha nem tévedek.

– Bizony. Jó két hónapja – felelte Delilah.

A főnöke úgy gyűjtötte a nőket, ahogy mások bélyeget vagy söröskupakot gyűjtenek. Nem volt nehéz dolga. A modellek, színésznők és feltörekvő sztárocskák szabályosan versengtek a kegyeiért.

Nem csoda, sóhajtotta a lány búsan. Ő maga is a lelkes rajongótáborhoz tartozott. Simon tulajdonképpen tökéletes volt: vonzó és szexi, amellet művelt, vicces és páratlanul energikus.

Sajnos Delilah túl jelentéktelen volt ahhoz, hogy felkeltse e rendkívüli férfiú figyelmét. Simon mindig kedvesen és udvariasan bánt vele, és szakmailag is nagyra tartotta (a legjobb asszisztens vagy, akit csak kívánhat az ember, mondta mindig), de az láthatóan eszébe sem jutott, hogy Delilah-nak esetleg érzései is lehetnek.

Larissa rábökött az egyik hirdetésre.

– Nohát, a minap éppen erről az esküvői kiállításról meséltem. Elmegyünk, ugye?

Delilah és Chloe kétségbeesett pillantást váltott. Mióta megkérték a kezét, Larissa gondolatai kizárólag a ceremónia körül forogtak.

- Muszáj? – kockáztatta meg a kérdést Chloe.
- Elvégre ti vagytok a koszorúslányaim. Meg akarom nézni a ruhákat.
- De hiszen interneten már megnéztünk vagy ezer ruhát!
- Remélem, nem munkaidőben – szólalt meg egy hang a hátuk mögött.

A három lány riadtan összerezett. Egyikük gyorsan a fiókba söpörte a magazint. Simon Carthwright állt az iroda ajtajában. Delilah szíve, mint minden reggel, ezúttal is kihagyott egy pillanatra.

Pedig hagyományos értelemben nem lehetett szép férfinak nevezni. Ám a markáns vonások éppoly jól illettek az egyéniségéhez, mint az öltöny, melyet kisportolt alakjához szabtak. Hosszú lábú, magas, széles vállú férfi volt. Gyerekkora óta úszással indította a napot. Ma sem lehetett ez másként, mert sűrű haja itt-ott még nedvesen csillogott.

- Jó reggelt. Ha tudtam volna, hogy ma megbeszéléssel kezdünk, beugrok a pékségbe sütiért.
- Csak egy kis reggeli pletykázkodás, mielőtt nekiülünk dolgozni – magyarázkodott Delilah.
- Gyakrabban kellene ilyen korán bejönnöm. Talán fontos dolgokról maradok le – mosolygott a férfi, és Larissa felé fordult: – Hogy állsz az előkészületekkel?
- Minden a legnagyobb rendben.
- Remélem, a vállalati szerver sem omlik össze a sok internethasználattól.

Larissa megilletődötten bámulta a padlószőnyeget, nem vette észre a Simon szemében fellobbanó csibészes, vidám fényt.

- Szívből örülök, hogy minden rendben megy – fűzte hozzá a férfi, majd Delilah-ra pillantott: – Bejönnél a szobámba, miután itt végeztél?

A lány már mély, selymes baritonjától is megborzongott. Ez lesz a vége, ha valaki beleszeret a főnökébe! – gondolta borúsan. Még szerencse, hogy Larissa és Chloe mit sem sejt az érzéseiről. Ha így lenne, megállás nélkül ezen viccelődnének.

- Azonnal jövök – mondta, és idegesen a füle mögé simított egy hajfűrtöt.
- Ma jó formában van – állapította meg Chloe, miután a férfi elhagyta az irodát. – Biztos szenvedélyes éjszakája volt.

Delilah igyekezett nem foglalkozni a főnöke szerelmi életével. Az újságban megjelent fotó már így is elég nagy arculcsapás volt.

- Most muszáj dolgoznom. Találkozunk ebédnél?

A neves reklámügynökség, a CMT Worldwide New York-i irodái a Madison Avenue egyik toronyházának két felső emeletét foglalták el. A főnök szobájából nyíló kilátás ennek megfelelően lélegzetelállító volt: egész Manhattant látni lehetett.

Simon épp az ablaknál állt, mikor Delilah megállt a nyitott ajtóban. Olyan, mint egy király, aki éppen végignézi a birodalmán, gondolta a lány, és idegesen végigsimított málnaszín blúzáján. Nagyon megtetszett neki a blúz az áruházban, de mikor otthon újra felpróbálta, kiábrándítónak találta a látványt. Csupán néhány hete kezdett színesebb ruhákat hordani, mert zavarta, hogy Simon mellett mindig olyan fakónak és unalmasnak érzi magát.

Bekopogott, majd belépett az irodába.

- Hát itt vagy. Jim Bartlett felhívott. Megvan, kik maradtak az utolsó körben. Vagy mi kapjuk a sörgyár reklámmegbízását, vagy a Mediatopia.

– Jól hangzik – állapította meg örömmel a lány. Rengeteg időt és energiát ölt kollégáival az ajánlat elkészítésébe. Úgy érezte, megérdemelnék a sikert. – Mikor várható a végleges döntés?

- Jövő hét végén.

Simon furcsán rezignálnak tűnt. Máskor mindig feldobódott, ha jó hírt kapott.

- Nem vagy valami lelkes. Tán valami baj van?
- Dehogy, csak fáj a fejem. Tegnap éjjel... – Nem fejezte be a mondatot. Letelepedett az íróasztala mögé. – Mielőtt ünneplünk, még le kell győznünk egy további akadályt.

Delilah is helyet foglalt vele szemben.

- Mégpedig?

„Nem akarok újabb prezentációt tartani”, gondolta kétségbeesetten.

– Jim szimpátia alapján dönt. Találkozni akar azokkal, akikkel a jövőben dolgozni fog. Az kapja a megbízást, akit rokonszenvesebbnek talál.

– Akkor nyerő helyzetben vagyunk. Az ilyesmi neked sosem jelentett problémát.

– Ne igyunk előre a medve bőrére.

– Persze, ne igyunk. De ha a rokonszenv számít, te vagy a befutó.

Delilah már többször tapasztalta – többek között a saját bőrén is –, hogy Simon vonzerejének senki sem tud ellenállni.

A férfi elvigyorodott.

– Ezt nagyra értékelem benned. Folyton legyezgeted a hiúságomat.

A te hiúságodat aztán nem kell legyezgetni, gondolta a lány, de hangosan csak ennyit mondott:

– Pontosan milyen elvárásai vannak?

– Még ma Bostonba kell utaznunk. Együtt vacsorázunk veled, aztán holnap megnézzük a sörgyárat. Vasárnap reggel jövünk haza.

– Oké, azt meg tudom oldani. Átteszem a megbeszéléseidet. Álljunk csak meg! Többes számban beszéltél?

– Pontosan.

Delilah nagyot nyelt.

– Én kísérjelek el Bostonba?

– Igen. Talán probléma?

– Nem, dehogy!

Ellenkezőleg: a világért sem hagyná ki ezt a nagyszerű lehetőséget.

– Helyes. Az asszisztensemként legalább annyi kapcsolatot lesz Bartlett-tel, mint nekem. Sőt, talán még több is. Jó ötletnek tartom, hogy téged is megismerjen.

– A legjobb formámat fogom mutatni.

Simon elmosolyodott.

– Jó tudni, hogy mellettem állsz.

Mindig, örökké, amíg csak akarod, szeretne volna mondani Delilah, de természetesen hallgatott.

Ehelyett köhintett, és fegyelmezetten kihúzta magát.

– Akkor lefoglalom a jegyeket – mondta.

Aztán hazamegy és összepakol – de előtte még megbeszéli Chloe-val és Larissával, hogy milyen ruhákat vigyen magával.

Milyen ruhákat?! Ennyire azért nem kéne beleélnie magát. Végtére is ez üzleti út, nem pedig holmi romantikus hétvége.

– Csak még egy pillanat – szólta utána Simon. – Megadnád a virágüzlet számát? Küldeni akarok valakinek egy csokor rózsát.

– Mindjárt kapcsolom őket – felelte a lány.

Kiábrándult, de kicsit meg is nyugodott: legalább most már száz százalékgig biztos lehet benne, hogy ez szigorúan csak üzleti út lesz.

„Üdvözljük Bostonban, érezze jól magát” – állt a táblán a bostoni repülőtér érkezési oldalán.

Tényleg tizenöt év telt el, mióta utoljára itt járt? Mintha tegnap lett volna. Nem volt épp kellemes érzés. Mi tagadás: szabad akaratából soha többé nem tenné be ide a lábát.

Már a taxiban ült Delilah-val, mikor csipogott egyet a telefonja.

„Köszönöm a rózsákat, menj a pokolba” – állt az SMS-ben.

Fianna ezúttal kivételesen rögtön a tárgyra tért, és nem vázolta órákon át az érzéseit, illetve boncolgatta a kapcsolatukat. Mégis, mit várt tőle? Tizenöt éve minden érzéssel leszámolt. És a dolog pont itt, Bostonban történt. A kör bezárult.

A taxi épp alagúton hajtott át. Simon hirtelen úgy érezte, mintha egy másik helyen járna, egy másik időben. *Hova, hova, újonc?* – szólalt meg a fejében egy fenyegető hang.

Azonnal elhessegette az emléket. Éveken át nem gondolt erre az egészre. Remélhetőleg nem valami baljós jel... Most nem vonhatja el a figyelmét a múlt. Sok függ a Bartlett-tel való találkozás

sikerétől.

Megdörzsölte a nyakát.

– Megint megfájdult a fejed? Álljunk meg egy gyógyszertárnál?

– Inkább ne, már így is teletömtem magam fájdalomcsillapítóval. De ne aggódj, Bartlett nem fogja észrevenni, hogy nem vagyok csúcsformában.

– Számítok rád. Ha este egyedül kell helytállnom, biztos elrontom az egészséget. Híresen rossz csevegő vagyok.

– Tényleg? Ez nekem nem tűnt fel eddig.

– Az ügynökségen mindig olyan dologról van szó, amihez értek. Költségvetés, kreatív terv, számok, táblázatok. Ja, meg a kávé. Ráadásul ismerősök vesznek körül. Idegenek között mindig zavarba jövök.

Simon tényleg nem emlékezett rá, beszélt-e valaha Delilah a magánéletéről. A lány mérhetetlenül tartózkodó volt, és a tetejébe egy kicsit félnék. Mindig bátorítani kellett, hogy mondja el nyíltan a véleményét. Érdekes volt őt meghallgatni, mert mindig okosan és józanul ítélte meg az adott helyzetet.

– Bartlett külön hangsúlyozta, hogy ma este nem akar üzletről beszélni.

– Ajaj!

– Annyira azért csak nem lesz vészes. Ha kimész az utcára, ott is szóba kell állnod idegenekkel. Delilah sokatmondó pillantást vetett a főnökére.

– Ugye nem kell flörtölnöm vele? Akkor aztán végleg lőttek nekünk!

– Nem így értettem. – Igaz, ami igaz: nehéz volt elképzelnie a lányt, amint a végzet asszonyát játssza. – Légy önmagad. Az efféle csevegések során felszínes témákat érint az ember: közös érdeklődési kör, hasonló tapasztalatok...

– És ha nincs közös az érdeklődési körünkben, és nincsenek hasonló tapasztalataink?

– Akkor csak hallgasd figyelmesen. Az emberek imádnak magukról beszélni. Vagy faggasd a sörről. Órákig tud beszélni a különböző sörfajtákról. Akár ki is mehetsz közben a szobából, azt se veszi észre.

Simon megint a nyakát nyomkodta. Az izmai egészen megfeszültek.

– Talán nem kell mondanom, milyen fontos nekünk ez az üzlet – folytatta. – A nehéz gazdasági helyzet miatt mindenki csökkenti a reklámkiadásait. Ha nem kapjuk meg Bartlették megbízását, el kell küldenünk néhány embert.

– Akkor összefoglalom: a CMT jövője attól függ, hogy milyen arányosan tudunk csevegni.

– Ennél jobban én sem tudtam volna megfogalmazni a lényegét.

– Még jó, hogy nem vagyunk nyomás alatt – viccelődött Delilah.

Fogalmad sincs arról, mit jelent a nyomás, gondolta Simon. Eszébe jutottak az apja teljesíthetetlen elvárásai. Ezúttal legalább nem lesz egyedül. Delilah remélhetőleg leküzdí majd a félnétségét. Minden segítségre szüksége lesz, hogy túlélje ezt az átkozott bostoni hétvégét.

Csupán egy vidáman lobogó zászló különböztette meg a többi, barna homokkőből épült háztól a University Club patinás épületét. A bejárat előtti járdán két férfi beszélgetett.

Ez biztosan Jim Bartlett, gondolta Delilah, miközben a taxi lefékezett a klub előtt. Kopaszodó, vörösés képű, hordóhasú figura – a mesekönyvekben is ilyennek ábrázolják a sörgyárosokat.

Még ki sem szálltak a taxiból, a férfi máris elindult feléjük, s a kezét nyújtotta.

– Ezt nevezem pontosságnak. Pedig épp a délutáni csúcsidőben vagyunk. Már fogadni akartam a fiammal, hogy késni fognak.

– Josh Bartlett – biccentett a fiatalember.

Pont úgy nézett ki, mint az apja, csak huszonöt évvel korábbi kiadásban. Ráadásul mindketten ugyanolyan kék öltönyben feszítettek.

– Örülök, hogy megismerhetem, kedves Delilah. Az édesapám sokat mesélt önről – fűzte hozzá az ifjabbik Bartlett.

– Remélem, csak jókat mondott.

Delilah remélte, hogy Joshnak nem tűnt fel kézfogás közben, mennyire megizzadt a tenyere. Nem volt túlzás, amit Simonnak mondott: tényleg rettegett az idegenektől. Éveken át lábujjhegyen közlekedett, s nem volt szabad hangosan beszélnie. Megszokta a hallgatást. Ezúttal pedig különösen rosszul érezte magát a bőrében: a gép sokat késett, ezért egyenesen a University Clubba vitették magukat. Nem vehette fel a magas sarkú cipőt és a csinos koktélsruhát, amit erre az alkalomra választott.

Mindez szemmel láthatóan nem zavarta az ifjabb Bartlettet, aki meglehetősen lelkesnek tűnt.

– A legnagyobb elismeréssel beszél önről – mondta. – Nagyon örülünk, hogy elkísérte Simont.

– Így igaz – szólt közbe az apa. – Mint azt már Simonnak említettem, szeretem személyesen is megismerni az embereket. Fontos a színvonalas ajánlat, de mielőtt sok millió dollárt bízna valakire, az ösztöneimet is megkérdem. Biztos akarok lenni abban, hogy a Bartlett Brewery legalább annyira fontos a partnercégnek, mint nekem.

– Apa még mindig úgy vezeti a vállalatot, mint egy kis családi vállalkozást. Sokat ad a megérzéseire.

– Talán régmódinak tartasz, de hidd el, nem rossz taktika. Nézd csak, hová jutottunk! – szólt Jim, s közben Delilah-t fürkészte. – A jól csengő önéletrajz semmit sem ér, ha nem látom mögötte az embert.

– Ez esetben szívből remélem, hogy egy hullámhosszon leszünk – mondta Simon.

– Az majd kiderül. – Josh Bartlett az ajtó felé mutatott. – Csak ön után, Miss St. Germain.

Delilah még nem látott belülről ilyen klubot. A szeme elé táruló látvány teljesen megfelelt az elvárásainak: hatalmas csillárok, kissé avított szag, sötét faburkolat. Széles lépcső vezetett az étteremig. A falakat az egyetem egykori dékánjainak portréi díszítették. A festmények alapján mindannyian zord tekintetű, meglehetősen szigorú férfiak voltak.

– Azt hiszem, Bartlett meg akar minket félemlíteni – súgta oda Simon Delilah-nak.

– Nálam máris elérte a célját – suttogott vissza a lány.

A pompás környezetben különösen sutának érezte magát a gyűrött úti ruhában.

Ebéd közben inkább csak a férfiak beszéltek: szivarokról, egzotikus utazásokról és luxuséttermekről folyt a szó. A lány nemigen tudott mindehhez hozzászólni. Szabadidejében alig mozdult ki otthonról. Bebeszélte magának, hogy ez a munka miatt van: túl sokat dolgozik, nincs ideje szórakozásra. Ha néha mégis megismerkedett egy férfival, néhány mondat után máris kiábrándult. Úgy találta, új ismeretsége a nyomába sem léphet Simonnak, így feleslegesen rabolják egymás idejét.

A főnöke betartotta a szavát. Nem mutatta, mennyire fáj a feje. Élénk csevegésbe merült a két Bartlett-tel. Gyorsan rájött, milyen témák érdeklik őket, s ezek felé terelte a beszélgetést.

– Most jár először Bostonban? – fordult Jim a lány felé. – Remélem, marad ideje megnézni a várost.

– Meglátjuk. Engem inkább a sörgyár érdekel.

– Ez remek ízlésre vall – kuncogott Jim. – És ön, Simon? Járt már mifelénk?

Simon egy pillanatra zavarba jött.

– Annak már sok éve – felelte.

Delilah-nak beugrott, hogy olvasott erről valamit a főnöke életrajzában.

– Ide jártál iskolába, ugye?

– Igen, a Bates Northba.

A hangja furán feszülten csengett, s mintha a keze is remegne...

– Hát ezért volt olyan ismerős! – Josh az asztalra csapott az öklével. – Én is oda jártam, egy későbbi évfolyamba. Evezett, ha nem tévedek.

– Nem az úszócsapatban voltál? – kérdezte Delilah zavartan.

– Hozzámuk később csatlakoztam.

– Én fociztam. Az evezés nem az én világom, ha érti, mire gondolok – mondta Josh, és gömbölyű pocakjára mutatott. – De voltak barátaim az evezősök között.

– Nem volt ott valami botrány? – kérdezte Jim.

– Botrány? – visszhangozta Simon, és idegesen kortyolt a borából.

Josh bólintott.

– Igen. Az újoncokat zaklatták, vagy ilyesmi. A részletekre nem emlékszem, de mintha arra kényszerítettek volna néhány diákot, hogy...

Simon pohara feldőlt, és hangos csörömpöléssel a tányérban kötött ki.

2. FEJEZET

– Mi történt, Simon? Minden rendben?

A rizottó elázott a borban, az üres pohár a tányér mellett hevert.

Delilah kinyújtotta a kezét, de a férfi elutasítóan legyintett.

– Mindenki nyugodjon meg, senkinek sem esett baja – mondta bosszúsan.

– Kivéve a rizottót – jegyezte meg Josh szárazon.

– Ez a büntetés az ügyetlenségemért. Megérdemeltem. Legalább nem eszem olyan sokat.

– Engem az ilyesmi nem állítana meg. Úgy venném, hogy a bor a szósz, és kész.

– Hát ezért vagyunk mi ketten ilyen söröskorsó-alkatúak, miközben Simon karcsú, akár egy agár – viccelődött Jim Bartlett.

A férfiak nagyot nevettek. Vidám témákra terelődött a beszélgetés. Delilah is próbált részt venni benne, de nem nagyon tudott figyelni. Egyre azon rágódott, ami az imént történt. Simon falfehér lett... Még most is sápadt volt egy kicsit. Ám ebben a helyzetben nem kérdezhetette meg, hogy jól érzi-e magát.

Immár négy éve dolgoztak együtt, s kezdte kiismerni a főnökét. Meg tudta különböztetni a szívből jövő kedvességet a gépies udvariasságtól. Hiába volt fontos este, Simon ma nem volt formában. A tekintetét, mely máskor úgy ragyogott, mint a tiszta kék égbolt, ezúttal felhők takarták.

Szerencsére a kellemetlen közjáték az este vége felé történt. Egy órával később már a járdán búcsúzkodtak, s a másnapi gyárlátogatás időpontját egyeztették.

Jim Bartlett szívélyesen szorongatta Simon kezét. Úgy tűnt, nem vett észre semmit a főnöke fura viselkedéséből. Delilah is kezdett kételkedni magában. Talán csak beképzelte az egészet.

Ám amint a két Bartlett beszállt az autóba, Simon arcáról azonnal eltűnt a kényszeredett mosoly. Szótlanul ültek be a taxiba.

Delilah elhúzódott Simontól a hátsó ülésen. Mindig ügyelt rá, hogy távolságot tartson. A főnöke ismét fájdalmas arcot vágott, és a nyakát masszírozta.

– Mi van a fejfájásoddal?

– Kibírhatatlan.

– Kérsz egy aszpirint?

– Inkább innék valamit.

– Alkohol a fejfájásra? Erről eddig még nem hallottam.

– Nem a fájdalom ellen kell.

Delilah persze rögtön azon kezdte törni a fejét, mire célozhat a főnöke. Szívesen kérdezősködött volna, s még szívesebben odacsúszott volna mellé, hogy kimutassa, mennyire együtt érez vele. De mivel nem tudta, Simon miként reagálna, inkább hagyta az egészet.

Bejelentkeztek a szállodába. A lány már indult volna a szobája felé, ám Simon elkapta a csuklóját.

– Elkísérsz a bárba?

– A társaságomra vágsz? – kérdezett vissza Delilah meglepetten.

– Ha nem bánod. Nincs kedvem egyedül inni.

Delilah bólintott. Ki tudna ellenállni ennek a kisfiús mosolynak?

Néhány perccel később már a bambuszszékeken ültek. Karibi stílusban rendezték be a bárt, melynek terasza a tengerre nézett. Az óriási virágcserepekbe ültetett pálmafácskáknak, a lampionoknak és a halk karibi zenének köszönhetően tényleg olyan volt a hangulat, mint egy trópusi szigeten. Csütörtök este volt, rajtuk kívül csak néhány unatkozó üzletember lézengett a bárban. A magányos férfiak mellett ők voltak az egyetlen pár.

Mit álmodozom, hiszen mi sem vagyunk pár, javította ki magát Delilah.

Körbenézett, hogy elterelje a gondolatait. A kikötőből zölden és pirosan villódzó hajók haladtak

a Massachusetts-öböl felé. Távolabb meglátta a repülőtér jelzőfényeit.

A pincér kihozta az italokat. Simon felemelte a whiskyt, és biccentett.

– Arra, hogy szerencsésen túléltük ezt a vacsorát.

– Inkább igyunk a sikerre – javasolta Delilah.

– Ezt hogy érted?

– Miért, talán nem sikerült jól az este?

– Azelőtt vagy azután, hogy beleejtettem a poharamat a rizottóba? – Simon kortyolt az italából. – Voltam már jobb formában is, de fölösleges magyaráznom.

– Gyorsan összeszedted magad.

– Nem csoda, ha ilyen összegű megbízás forog kockán.

– Jim Bartlettet nem zavarta a dolog.

Simon elgondolkodva bámulta az italát.

– Anyukád nem tanított meg rá, hogy az emberek néha nem mutatják ki azt, amit igazán gondolnak?

Delilah anyja túlzottan el volt foglalva a saját bajával-bánatával, a lányára már nem maradt energiája. De ezt nem köti a főnöke orrára.

– Szerinted mit tegyünk?

– Semmit. Ami történt, megtörtént. Holnap friss lendülettel újra belevágunk.

– Akkor igyunk arra, hogy véget ért ez a nap.

– Igyunk egy jobb holnapra!

Koccintottak. Simon gyorsan lehajtotta az italt, és Delilah is nagyot kortyolt a borából.

– Nem találsz érdekesnek, hogy te meg Josh Bartlett ugyanabba az iskolába jártatok?

– Nem különösebben. Alig akad a közelben olyan internátus, mint a Bates North – felelte Simon furán rekedt hangon.

Megfordult, hogy intsen a pincérnek, ezért Delilah nem láthatta az arcát.

– Tudsz valamit arról a botrányról, amit Jim említett? – kérdezte a lány.

– Nem volt valami nagy botrány.

– Jim szavaiból mást vettem ki.

– Mondom, nem volt jelentősége – mondta Simon indulatosan. – Csak valami hülye, gyerekes dolog.

– A tény, hogy nem emlékeztél Joshra... Á, hagyjuk.

– Folytasd csak.

– Azt mondtad: az ilyen csevegésnél közös pontokat kell találni. Az iskolátok például egy ilyen közös pont lehetett volna.

– Arra kell buzdítani az embereket, hogy magukról beszéljenek.

– Az iskola erre is remek lehetőséget kínált.

– Hát jó. Tudd meg, hogy nem szívesen emlékszem vissza azokra az időkre.

– Miért? Nem voltak szépek a diákéveid?

– Fogalmazzunk így: igyekszem úgy tenni, mintha az a négy év nem történt volna meg az életemben.

Delilah nehezen tudta elképzelni, hogy Simon nem volt mindig az a ragyogó, magával ragadó vezéregyéniség, akinek megismerte. Nem akart tovább faggatózni, ezért inkább másra terelte a szót.

– Mindenkinek az életében adódnak ilyen időszakok. Nekem a tizedik végén rendezett bál volt ilyen fájó pont. Rajtakaptam Bobby McKenzie-t, amint egy másik lánnyal csókolózik.

– És azt miért volt akkora baj?

– Mert engem kísért el a bálba.

– Hát, az tényleg bosszantó. – Közben a pincér meghozta a következő kört. – Még mindig gyászolod, vagy már túltetted magad Bobby McKenzie-n?

– Túltettem magam. De azért a megaláztatást szívesen megspóroltam volna. Abban az érzékeny korban igazi trauma, ha ilyesmi történik.